YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)
13 päivänä joulukuuta 2000 *

Asiassa C-44/00 P,

Société de distribution mécanique et d'automobiles SA (Sodima), selvitystilassa, kotipaikka Istres (Ranska), edustajanaan asianajaja J. C. Fourgoux, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto P. Schiltz, 4 rue Béatrix de Bourbon,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) yhdistetyissä asioissa T-190/95 ja T-45/96, Sodima vastaan komissio, 13.12.1999 antaman tuomion (Kok. 1999, s. II-3617) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen pääneuvonantaja G. Marenco ja oikeudellisessa yksikössä toimiva kansallinen virkamies F. Sire-

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

dey-Garnier, prosessiosoite Luxemburgissa c/o saman yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Skouris sekä tuomarit R. Schintgen (esittelevä tuomari) ja N. Colneric,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Société de distribution mécanique et d'automobiles SA (jäljempänä Sodima) on yhteisöjen tuomioistuimeen 14.2.2000 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-190/95 ja T-45/96, Sodima vastaan komissio, 13.12.1999 antamaan tuomioon (Kok. 1999, s. II-3617; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

jätti tutkimatta asiassa T-190/95 nostetun kanteen ja totesi, ettei laiminlyönnin toteamista koskevista vaatimuksista ollut enää tarpeen antaa ratkaisua asiassa T-45/96 sekä jätti mainitussa asiassa nostetun kanteen muilta osin tutkimatta ja velvoitti Sodiman korvaamaan oikeudenkäyntikulut asiassa T-190/95 sekä kummankin asianosaisen vastaamaan omista asiaan T-45/96 liittyvistä oikeudenkäyntikuluistaan.

Tosiseikat ja oikeudenkäyntimenettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

2 Valituksenalaisen tuomion 1—17 kohdassa esitetään riidan tosiseikat ja oikeudenkäyntimenettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa seuraavasti.

3 Sodima toimi vuodesta 1984 lähtien Peugeot-merkkisten autojen jälleenmyyjänä. Peugeot- ja Citroën-merkkisten ajoneuvojen valmistaja Automobiles Peugeot SA (jäljempänä PSA) irtisanoi jälleenmyyntisopimuksen, joskaan irtisanomispäivä ei ilmene asiakirja-aineistosta. Sodima antoi 17.12.1992 ilmoituksen maksukyvyttömyydestään. Se asetettiin selvitystilaan 24.7.1996.

4 Ranskan tuomioistuimissa on käsiteltävänä Sodiman ja PSA:n välinen riita, jossa ensin mainittu vaatii viimeksi mainitun velvoittamista maksamaan 14 miljoonan Ranskan frangin suuruiset velat.

5 Sodima teki PSA:sta 1.7.1994 komissiolle 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus; EYVL 1962, 13, s. 204) 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun kantelun. Sodima vetosi siihen, että sen tekemä jälleenmyyntisopimus oli sekä sanamuodoltaan että soveltamisensa osalta ristiriidassa EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan (josta on tullut EY 81 artikla) ja ETY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan soveltamisesta moottoriajoneuvojen

jälleenmyyntiä ja huoltopalveluja koskevien sopimusten ryhmiin 12 päivänä joulukuuta 1984 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 123/85 (EYVL 1985, L 15, s. 16) kanssa. Se vaati komissiolta ryhmäpoikkeuksen peruuttamista asetuksen N:o 123/85 10 artiklan ja asetuksen N:o 17 8 artiklan mukaisesti sekä väliaikaisiin toimenpiteisiin ryhtymistä.

6 Komissio antoi 5.8.1994 PSA:lle tiedoksi Sodiman kantelun ja luettelon sen esittämistä asiakirjoista, jotta PSA ottaisi asiaan kantaa. Saatuaan käsiteltäväkseen useita samankaltaisia kanteluja komissio lähetti 26.10.1994 PSA:lle asetuksen N:o 17 11 artiklassa tarkoitetun tietopyynnön.

7 Koska PSA oli pyytänyt, että sille annettaisiin tiedoksi Sodiman esittämät asiakirjat kokonaisuudessaan, komissio tiedusteli kantajalta, vastustiko se tällaista tiedoksiantoa liikesalaisuuksiin liittyvistä syistä. Sodima antoi suostumuksensa mutta ilmoitti vastustavansa sitä, että sen asiakirjoja annettaisiin tiedoksi kolmansille tahoille tai käytettäisiin muissa komission eri yksiköiden käymissä menettelyissä.

8 Sodima vaati 13.12.1994 ja 16.1.1995 päivätyillä kirjeillään ja tämän jälkeen 23.1., 7.2. ja 1.3.1995 päivätyillä kirjeillään komissiota antamaan sille tiedoksi PSA:lle osoitetun tietopyynnön sekä PSA:n kantelun johdosta esittämät huomautukset saamatta kirjeisiinsä vastausta.

9 PSA vastasi 15.2.1995 komission tietopyyntöön mutta ilmoitti vastustavansa vastaustensa tiedoksiantamista Sodimalle sillä perusteella, että oli kyse liikesalaisuuksista. PSA esitti 27.2.1995 komissiolle näkemyksensä Sodiman tekemästä kantelusta.

10 Sodima lähetti 14.3.1995 komissiolle EY:n perustamissopimuksen 175 artiklassa (josta on tullut EY 232 artikla) tarkoitetun vaatimuskirjeen, jossa se vaati komissiolta mahdollisimman pikaista ratkaisua kanteluun.

11 Sodima nosti 12.10.1995 asiassa T-190/95 kanteen, jota se täydensi 17.5.1996 päivätyllä kirjelmällä. Sodima vaati, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— toteaa komission laiminlyönnin siinä, että tämä jätti lainvastaisesti ottamatta kantaa Sodiman kanteeseen

— kumoaa komission implisiittisen päätöksen kieltäytyä antamasta Sodimalle tietoja asiakirjoista

— kumoaa komission implisiittisen päätöksen Sodiman kantelun yhdistämisestä muiden kanteluiden kanssa

— toteaa komission olevan sopimussuhteen ulkopuolisessa vastuussa ja määrää sen korvaamaan 200 000 euron suuruisen vuosittaisen vahingon 14.3.1995 lähtien ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 Komissio esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla erillisellä 8.12.1995 päivätyllä asiakirjalla oikeudenkäyntiväitteen, joka määrättiin 30.1.1997 annetulla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräyksellä käsiteltäväksi pääasian yhteydessä.

13 Sodima osoitti perustamissopimuksen 175 artiklan mukaisesti 4.1.1996 komissiolle uuden vaatimuskirjeen, jossa se vaati väitetiedoksiannon osoittamista PSA:lle.

14 Sodima nosti 27.3.1996 asiassa T-45/96 kanteen, jonka kohde oli sama kuin Sodiman kanteessa asiassa T-190/95.

15 Komissio ilmoitti 27.1.1997 Sodimalle neuvoston asetuksen N:o 17 19 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kuulemisista 25 päivänä heinäkuuta 1963 annetun asetuksen N:o 99/63/ETY (EYVL 1963, 127, s. 2268) 6 artiklassa tarkoitetulla tavalla aikomuksestaan hylätä kantelu. Tämän kirjeen liitteessä komissio toimitti Sodimalle ne PSA:n antamat tiedot, jotka eivät olleet liikesalaisuuksia. Sodima vastasi 13.3.1997, ettei se voinut esittää asianmukaisesti huomautuksiaan, koska asiakirja-aineisto oli annettu sille vain osittain tiedoksi.

16 Komissio hylkäsi Sodiman kantelun 5.1.1999 tekemällään päätöksellä. Tämä nosti kumoamiskanteen kyseisen päätöksen johdosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa (asia T-62/99).

17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtajan 21.1.1999 antamalla määräyksellä asiat T-190/95 ja T-45/96 yhdistettiin suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten.

18 Sodima on kirjeessään, joka on saapunut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.3.1999, vaatinut asian T-62/99 yhdistämistä jo yhdistettyihin asioihin T-190/95 ja T-45/96. Se on ilmoittanut luopuvansa laiminlyönnin toteamiseen liittyvistä vaatimuksistaan, jos edellä mainitut asiat yhdistetään asiaan T-62/99. Koska asiat T-190/95 ja T-45/96 voitiin jo ratkaista, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, ettei Sodiman pyytämä asioiden yhdistäminen ollut tarpeen.

Valituksenalainen tuomio

19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi Sodiman asiassa T-190/95 nostaman kanteen osalta, että Sodiman komissiolle tekemä vaatimus oli päivätty 14.3.1995 ja että vaikka se päivä, jona komissio sai sen, ei ilmenekään asiakirjoista, Sodima ei kiistä sitä, että EY:n perustamissopimuksen 175 artiklan toisen kohdan mukainen, kaikkiaan neljän kuukauden määräaika oli päättynyt silloin kun yhtiö nosti kanteen.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 25 kohdassa, ettei Sodima voi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen, jonka perusteella perustamissopimuksen 175 artiklan toista kohtaa ei pitäisi soveltaa, viittaamalla yhteyksiinsä, joita sillä on ollut komissioon toimintakehotuksen esittämisen jälkeen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti, että kanteen nostamisen määräajat ovat ehdottomia (ordre public) eivätkä ole sen enempää tuomioistuimen kuin asianosaistenkaan määräysvallassa, joten toteamuksilla, jotka komissio on esittänyt kantajan kanssa käymässään kirjeenvaihdossa, tai kyseisen toimielimen julkisilla kannanotoilla ei voi olla vaikutusta kanteen tutkittavaksi ottamiseen.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lisäksi valituksenalaisen tuomion 26 kohdassa, että joka tapauksessa toteamukset, joihin Sodima tässä tapauksessa vetoaa, liittyvät siihen, miten komissio aikoi kantelun perusteella menetellä, ja sen toimintaan autoalalla yleisesti, mutta niihin ei sisälly sellaisia seikkoja, jotka voisivat aiheuttaa väärinkäsityksiä perustamissopimuksen 175 artiklan toisen kohdan mukaisesta kanteen nostamisen määräajasta.

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 29 kohdassa, että tästä syystä laiminlyönnin toteamista koskevat vaatimukset on jätettävä tutkimatta.

23 Tämän asian kumoamisvaatimusten osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti valituksenalaisen tuomion 31 kohdassa, että EY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) tarkoitettuja kannekelpoisia toimia tai päätöksiä ovat sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi, mutta että pelkällä toimielimen toimettomuudella ei voi olla tällaisia vaikutuksia, ellei tällaisesta vaikutuksesta säädetä nimenomaisesti yhteisön oikeussäännössä.

24 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin valituksenalaisen tuomion 32 kohdassa toteaa, yhteisön oikeuden mukaan toimielimen toimettomuus vastaa tietyissä erityistapauksissa päätöstä, jos kyseistä toimielintä on kehotettu tekemään ratkaisu eikä se määrittele kantaansa tietyn määräajan kuluessa. Kun ei ole olemassa tällaisia nimenomaisia säännöksiä, joissa säädettäisiin määräajasta, jonka päättyessä implisiittisen päätöksen on katsottava syntyneen, ja joissa määriteltäisiin tämän päätöksen sisältö, toimielimen toimettomuutta ei voida rinnastaa päätökseen, koska muussa tapauksessa vaarannettaisiin perustamissopimuksella käyttöön otettu oikeussuojajärjestelmä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tämän lisäksi valituksenalaisen tuomion 33 kohdassa, että asetuksissa N:o 17 ja N:o 99/63/ETY ei säädetä, että se, että komissio ei vastaa asiakirjojen tiedoksiantamista koskevaan vaatimukseen, vastaisi implisiittistä hylkäävää päätöstä. Jos kantelijan vaatimukseen ei vastata, kantelija voi joko osoittaa komissiolle perustamissopimuksen 175 artiklassa tarkoitetun vaatimuskirjeen ja nostaa tarvittaessa laiminlyöntikanteen tai vedota kaikkiin tästä mahdollisesti seuraaviin lainvastaisuuksiin sellaisen kumoamiskanteen yhteydessä, jonka se nostaa komission menettelyn päätteeksi tekemästä päätöksestä.

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo valituksenalaisen tuomion 34 kohdassa tästä seuraavan, ettei komission pidättymistä suostumasta Sodiman tiettyjen asiakirjojen tiedoksiantamista koskeneeseen vaatimukseen voida pitää kannekelpoisena päätöksenä.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo oletetun käsiteltävien asioiden yhdistämisestä tehdyn päätöksen osalta valituksenalaisen tuomion 36 kohdassa, ettei Sodima ole näyttänyt toteen, että tällainen päätös olisi tehty, eikä osoittanut, millä tavoin käsiteltävien asioiden yhdistäminen olisi ollut sen edun vastaista. Esimerkiksi väitettä, jonka mukaan komissio olisi antanut Sodiman esittämät asiakirjat tiedoksi muille kantelijoille, ei tue yksikään asiakirja-aineiston asiakirja.

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa tämän johdosta, että kumoamisvaatimukset on jätettävä tutkimatta.

28 Tässä asiassa esitettyjen vahingonkorvausvaatimusten osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa seuraavaa:

"41 EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan kanteessa on mainittava oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto seikoista, joihin kanne perustuu. Tämän maininnan on oltava riittävän selvä ja täsmällinen, jotta vastaaja voi valmistautua esittämään puolustuksensa ja jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi tarvittaessa antaa asiassa ratkaisun ilman täydentäviä tietoja. Jotta oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenkäytön vaatimusten toteutuminen taattaisiin, kanne voidaan ottaa tutkittavaksi vain, jos olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ainakin yhteenvedonomaisesti mutta samalla johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi ilmi itse kannekirjelmästä (ks. asia T-56/92, Koelman v. komissio, määräys 29.11.1993, Kok. 1993, s. II-1267, 21 kohta ja asia T-195/95, Guérin automobiles v. komissio, tuomio 6.5.1997, Kok. 1997, s. II-679, 20 kohta).

42 Näiden vaatimusten täyttämiseksi kannekirjelmässä, jolla pyritään saamaan korvaus yhteisön toimielimen aiheuttamista vahingoista, on mainittava seikat, joiden perusteella voidaan tunnistaa kantajan moittima toimielimen toiminta, syyt, joiden takia kantaja arvioi, että toiminnan ja väitetyn

vahingon välillä on syy-yhteys, ja vahinko, jonka kantaja väittää kärsineensä, ja tämän vahingon laatu ja laajuus (ks. asia T-387/94, Asia Motor France ym. v. komissio, tuomio 18.9.1996, Kok. 1996, s. II-961, 107 kohta).

43 Tässä tapauksessa kantaja väittää kirjelmissään komission viivytelleen kantajan kantelua käsitellessään ja tämän viivyttelyn aiheuttaneen kantajalle vahinkoa.

44 Kantaja tyytyy vahingon laadun ja laajuuden sekä syy-yhteyden osalta viittaamaan ilman muita täsmennyksiä vahingonkorvauskanteeseen, jonka se on nostanut PSA:ta vastaan Ranskan tuomioistuimissa. Kantaja viittaa tässä yhteydessä myös 'sen velkojen maksamiseen' täsmentämättä, mihin se perustaa kanteensa kansallisessa oikeudessa. Se ei ilmoita myöskään konkreettisesti sitä, missä vaiheessa tämä oikeudenkäynti on, eikä sitä, mitä perusteita PSA on esittänyt puolustuksekseen. Se kylläkin väittää, että kansallisen tuomioistuimen päätöstä vahingonkorvauksesta on lykätty siihen saakka, kun komissio antaa ratkaisun sen kantelusta, mutta ei esitä mitään konkreettista tietoa siitä, mikä vaikutus komission mahdollisella päätöksellä olisi ratkaisuun, jonka kansallinen tuomioistuin tekee. Se mainitsee lisäksi, että PSA on esittänyt vaatimuksen asian käsittelyn lykkäämisestä, täsmentämättä millään tavoin vaatimuksen esittämisen ajankohtaa tai perusteluja ja sitä, mikä ratkaisu vaatimukseen on annettu tai saatettaisiin antaa.

45 Kannekirjelmän perusteella ei siis voida saada selville sen vahingon laatua ja laajuutta, jonka kantaja katsoo itselleen aiheutuneen, eikä yksilöidä syy-yhteyttä tämän oletetun vahingon ja komission riidanalaisen käyttäytymisen välillä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siis voi sen perusteella harjoittaa valvontaansa eikä komissio varmistaa asianmukaista puolustautumistaan.

46 Tästä seuraa, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklassa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa asetetut edellytykset eivät täyty.

47 Näin ollen vahingonkorvauskanne on jätettävä tutkimatta."

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa valituksenalaisen tuomion 48 kohdassa Sodiman asiassa T-45/96 nostaman kanteen osalta puolestaan, että laiminlyöntikanteella ei ole enää kohdetta, koska komissio on osoittanut Sodimalle 27.1.1997 asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklassa tarkoitetun tiedoksiannon ja koska Sodiman kantelun hylkäävä lopullinen päätös tehtiin 5.1.1999. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 49 kohdassa, ettei laiminlyöntikanteesta näin ollen ole enää tarpeen antaa ratkaisua.

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 50 kohdassa Sodiman esittäneen asioissa T-45/96 ja T-190/95 samat vaatimukset, jotka koskevat samoja oletettuja päätöksiä ja saman vahingon korvaamista. Sodima vetoaa vaatimustensa tueksi samoihin kanneperusteisiin ja perusteluihin. Kyseinen tuomioistuin huomauttaa valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa tästä seuraavan, että asiassa T-45/96 esitetyt kumoamis- ja vahingonkorvausvaatimukset on jätettävä tutkimatta samoista syistä kuin asiaa T-190/95 tutkittaessa on esitetty.

31 Kulujen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 52 kohdassa, että koska Sodima on hävinnyt asian T-190/95, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

32 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 53 kohdassa, että asiassa T-45/96 ei ole enää tarpeen antaa ratkaisua laiminlyöntikanteesta, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikuluista harkintansa mukaan työjärjestyksen 87 artiklan 6 kohdan nojalla. Koska Sodiman kumoamis- ja vahingonkorvausvaatimukset on sitä vastoin jätetty tutkimatta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että on sovellettava työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohtaa ja määrättävä, että kukin asianosainen vastaa omista kuluistaan.

Valitus

33 Valituksessaan Sodima vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion ja velvoittamaan komission korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

34 Komissio vaatii yhteisöjen tuomioistuinta jättämään valituksen tutkimatta sillä perusteella, että tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, tai ainakin selvästi perusteettomana, ja velvoittamaan Sodiman korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiassa

35 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan nojalla valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytysten selvästi puuttuessa tai valituksen ollessa selvästi perusteeton yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella julkisasiamiestä kuultuaan hylätä valituksen perustellulla määräyksellä.

36 Tältä osin on aluksi muistettava, että EY 225 artiklasta ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisestä kohdasta seuraa, että muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin ja että muutoksenhaun perusteena

saadaan käyttää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta puuttuvaa toimivaltaa, asian käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta oikeudenkäyntivirhettä, joka on hakijan edun vastainen, tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta yhteisön oikeuden rikkomista (ks. asia C-284/98 P, parlamentti v. Bieber, tuomio 16.3.2000, Kok. 2000, s. I-1527, 30 kohta).

37 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan mukaan puolestaan valituskirjelmässä on mainittava oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan.

38 Edellä mainituista määräyksistä seuraa, että valituksessa saadaan tukeutua vain oikeussääntöjen rikkomista koskeviin perusteisiin eikä valitusta siis miltään osin saa kohdistaa tosiasiakysymysten arviointiin. Ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen toisaalta määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on määrittänyt asian tosiseikaston tai arvioinut sitä, yhteisöjen tuomioistuin on EY 225 artiklan nojalla toimivaltainen harjoittamaan tämän tosiseikaston oikeudelliseen luonnehdintaan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sen pohjalta tekemiin oikeudellisiin päätelmiin kohdistuvaa valvontaa (ks. mm. em. asia parlamentti v. Bieber, tuomion 31 kohta).

39 Edellä mainituista määräyksistä seuraa niin ikään, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti kaikki ne seikat tuomiossa, joiden kumoamista vaaditaan, sekä ne oikeudelliset väitteet, joilla tätä vaatimusta erityisesti tuetaan. Tätä edellytystä ei täytä valitus, jossa vain toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja väitteet, ilman että valitukseen edes sisältyisi perusteluja, joiden tarkoituksena olisi erityisesti osoittaa valituksenalaiseen tuomioon sisältyvä oikeudellinen virhe. Tällaisella valituksella tosiasiassa pyritään ainoastaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (ks. mm. asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 34 ja 35 kohta).

40 Sodiman valitus on tutkittava näiden periaatteiden kannalta.

41 Valitus voidaan jakaa kuuteen erilliseen valitusperusteeseen, joita on tarkasteltava peräkkäin.

Ensimmäinen valitusperuste

42 Ensimmäisessä valitusperusteessaan Sodima kohdistaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen moitteita sen vuoksi, että tämä on "arvioinut tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja väärin" jättäessään laiminlyöntikanteen tutkimatta asiassa T-190/95.

43 Valituksenalaisessa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei Sodiman mukaan nimittäin ole ottanut tarkoin huomioon luottamuksensuojan periaatetta arvioidessaan Sodiman laiminlyöntikanteen nostamisen myöhästymistä.

44 Kilpailuasioista vastaavan komission jäsenen Sodiman hallintoneuvostolle osoittaman 28.6.1995 päivätyn kirjeen, jonka mukaan Sodiman kantelu oli jo antanut aihetta "perusteelliseen tutkimiseen", jonka piti mahdollistaa komission "päätös lähiaikoina", oli valittajan mukaan tarkoitettu rauhoittamaan Sodimaa asian käsittelyn edistymisen ja suosiollisen päätöksen osalta. Kirjeen allekirjoittajan toimivallan vuoksi kirjeellä aivan ilmeisesti pyrittiin kannustamaan Sodimaa olemaan heti nostamatta laiminlyöntikannetta 14.3.1995 päivätyn vaatimuskirjeen jälkeen.

45 Ne perustellut odotukset, joita komissio Sodimalle tällä tavoin synnytti, saivat tämän mielestä vahvistuksen kyseisen toimielimen saman jäsenen julistuksissa ja julkisissa kannanotoissa.

46 Sodima sanoo nostaneensa kanteen heti saatuaan jäljennöksen komission PSA:lle lähettämästä 12.9.1995 päivätystä kirjeestä, josta ilmeni, ettei asian käsittely ollut edistynyt. Näin ollen kannetta on sen käsityksen mukaan pidettävä määräajassa nostettuna ja siten tutkittavaksi otettavissa olevana.

47 Jotta tämän kanneperusteen osalta voidaan antaa ratkaisu, on heti alkuun pantava merkille, että kuten tämän määräyksen 36 ja 38 kohdasta ilmenee, valituksessa saadaan tukeutua vain ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimesta tapahtunutta oikeussääntöjen rikkomista koskeviin perusteisiin eikä valitusta siis miltään osin saa kohdistaa tosiasioiden toteamiseen tai arviointiin.

48 Valitus voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi vain sikäli kuin siinä kohdistetaan moitteita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen sen vuoksi, että tämä on antanut ratkaisun piittaamatta sellaisista oikeussäännöistä, joiden noudattamisesta sen on huolehdittava.

49 Tästä seuraa, että Sodiman ensimmäinen kanneperuste on selvästi jätettävä tutkimatta sikäli kuin se perustuu väitettyyn ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen "virheeseen tosiseikkojen arvioinnissa".

50 Lisäksi on huomattava, että oikeuskäytännön mukaan voidakseen vedota luottamuksensuojan periaatteeseen laiminlyöntikanteen nostamisen määräajan ylittymisestä seuraavaa prekluusiota vastaan kantajan on esitettävä perustellut odotukset, jotka ovat syntyneet sen vuoksi, että yhteisön hallintoelin on antanut täsmällisiä vakuutteluja tai käyttäytynyt tavalla, joka on ollut omiaan aiheuttamaan hyväksyttävissä olevan sekaannuksen sellaisen tuomiovallan alaisen mielessä, joka on hyvässä uskossa ja joka osoittaa tavanomaiselta valveutuneelta toimijalta edellytettävän huolellisuuden olemassaolon. Näin ei kuitenkaan ole asian laita komission jäsenen yleisluonteisten julkisten julistusten osalta eikä sellaisen toistuvan yhteydenpidon osalta, joka tapahtuu asianomaisen ja komission välillä tämän antaman huomautuksen jälkeen (ks. vastaavasti asia C-195/91

P, Bayer v. komissio, tuomio 15.12.1994, Kok. 1994, s. I-5619, 26 kohta ja asia C-285/93, Dominikanerinnen-Kloster Altenhohenau, tuomio 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4069, 27 kohta).

51 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on täysin perustellusti katsonut valituksenalaisen tuomion 25 ja 26 kohdassa, että tässä tapauksessa Sodima ei voi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen saadakseen takaisin kanteen nostamisen määräajat, jotka ovat ehdottomia (ordre public) eivätkä ole sen enempää tuomioistuimen kuin asianosaistenkaan määräysvallassa (ks. mm. yhdistetyt asiat 193/87 ja 194/87, Maurissen ja Union syndicale v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 11.5.1989, Kok. 1989, s. 1045, 39 kohta).

52 Sillä kuten komissio aivan oikein on huomauttanut, kilpailuasioista vastaavan komission jäsenen Sodiman hallintoneuvostolle osoittaman 28.6.1995 päivätyn kirjeen hyvin yleisestä sanamuodosta käy ilmi, ettei tämä ilmoitus ollut millään tavoin omiaan antamaan Sodimalle täsmällisiä vakuutteluja tai aiheuttamaan hyväksyttävän sekaannuksen niin, että olisi syntynyt perusteltuja toiveita, jotka olisivat olleet omiaan luomaan perusteltavissa olevan luottamuksen, joka saa oikeussuojaa.

53 Tässä tapauksessa näin on varsinkin siksi, ettei kyseisessä kirjeessä mitenkään tarkennettu sitä, millainen rooli komission päätöksellä olisi, joten Sodiman ei ollut perusteltua uskoa, että sen tekemä kantelu saisi sen kannalta edullisen kohtelun.

54 Edellä sanotun perusteella ensimmäinen valitusperuste on osaksi jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, ja osaksi hylättävä selvästi perusteettomana.

Toinen valitusperuste

55 Toisessa valitusperusteessaan Sodima kohdistaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen moitteita sen vuoksi, että tämä on tehnyt ilmeisen arviointivirheen ja loukannut menettelyllisiä takeita jättämällä tutkimatta kumoamiskanteen asiassa T-190/95.

56 Tässä valitusperusteessa on kaksi osaa.

57 Tämän toisen valitusperusteen ensimmäisen osan tueksi Sodima väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen loukanneen puolustautumisoikeuksia ja oikeutta tasapuoliseen oikeudenkäyntiin, kun tämä ei kumonnut komission implisiittistä kieltäytymistä toimittamasta sille eräitä tietoja asiakirjoista 14.3.1995 päivätyn vaatimuskirjeen johdosta. Koska komission kieltäytyminen merkitsi Sodiman mukaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen turvaamien perusoikeuksien — jotka kuuluvat yhteisön oikeuden yleisiin periaatteisiin — loukkaamista, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt tutkia tämä väite viran puolesta.

58 Tältä osin on muistettava, että Sodiman ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämän vaatimuksen tämän osan sisältönä oli komission väitetyn implisiittisen päätöksen, jolla tämä kieltäytyi antamasta Sodimalle eräitä asiakirjoja 14.3.1995 päivätyn vaatimuskirjeen johdosta, kumoaminen.

59 Ennen ratkaisun antamista tämän vaatimuksen johdosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki ensin, voitiinko tehtyä "päätöstä" tässä tapauksessa pitää kumoamiskannekelpoisena toimena. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätyi täysin perustellusti siihen, että näin ei tässä tapauksessa ollut asian laita valituksenalaisen tuomion 31—33 kohdassa mainituista ja tämän määräyksen 23 ja 24 kohdassa jo esiin tuoduista syistä. Tämän johdosta se jätti

Sodiman kumoamisvaatimuksen johdonmukaisesti tutkimatta, eikä sen ollut tarpeen lausua komission päätöksen väitetystä lainvastaisuudesta.

60 Sodiman tältä osin toisen kanneperusteen ensimmäisenä osana esittämät väitteet eivät vaikuta eikä niillä pyritä vaikuttamaan tähän ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätelmään. Ne nimittäin koskevat yksinomaan asiakysymystä eikä niillä millään tavoin aseteta kyseenalaiseksi valituksenalaisen tuomion 32 ja 33 kohdassa esitettyjä toteamuksia, joiden mukaan tällaisessa tilanteessa komission toimettomuutta ei voida rinnastaa kannekelpoiseen päätökseen ja joiden mukaan komission menettelyn mahdollinen lainvastaisuus voidaan ratkaista ainoastaan sellaisen kumoamiskanteen yhteydessä, joka on suunnattu komission lopullista kanteluun antamaa päätöstä vastaan.

61 Näin ollen tämä valitusperusteen ensimmäinen osa on tehoton ja siten selvästi perusteeton.

62 Toisen kanneperusteensa toisen osan tueksi Sodima korostaa ensinnäkin, että kun otetaan huomioon, ettei kanteluasiakirjavihkoja tässä tapauksessa ollut yhdistetty ja ettei ollut osoitettu, että Sodiman esittämät asiakirjat olisi toimitettu muille kantelijoille, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt huomiotta luottamuksellisuutta koskevan edellytyksen, jonka Sodiman hallintoneuvosto nimenomaisesti ilmaisi komissiolle 8.12.1994 osoitetussa kirjeessä, jonka mukaan se vastusti sitä, että PSA:lle toimitetut asiakirjat ovat annettavissa ulkopuolisille tai käytettävissä muissa menettelyissä, joihin komission yksiköt ryhtyvät.

63 Komission 12.9.1995 päivätty kirje PSA:lle, jossa viitattiin neljään erilliseen kanteluasiaan ensin mainittua vastaan, osoittaa Sodiman mielestä komission yksiköiden halua ryhtyä "yhtyvien astioiden järjestelmään" Sodiman asian ja muiden kanteluiden välillä sekä todistaa, että asiat on tosiasiallisesti yhdistetty luottamuksellisuuden periaatteen vastaisesti.

64 Toiseksi on valittajan mukaan väärin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, ettei kyseinen asioiden yhdistäminen haittaa Sodimaa, kun otetaan huomioon, että yhdistäminen vaarantaa mahdollisuuden yrittää löytää neuvotteluratkaisu riidassa PSA:n kanssa.

65 Ratkaisun antamiseksi Sodiman toisen kanneperusteen toisen osan osalta on huomattava, että valituksenalaisessa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että Sodiman väitettä, jonka mukaan komissio oli toimittanut tämän esittämät asiakirjat muille kantelijoille, ei tue mikään asiakirjoissa, ja että Sodima oli osoittanut vain sen, että komission yksiköt olivat tehneet implisiittisen asioiden yhdistämispäätöksen.

66 On kuitenkin todettava, että tässä tapauksessa on kyse siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut itsenäisesti tosiseikat.

67 Tämän vuoksi Sodiman toisen kanneperusteen toinen osa on selvästi jätettävä tutkimatta, koska se kohdistuu tätä tosiasioiden toteamista vastaan.

68 Sama koskee väitettä, jonka mukaan väitetty asioiden yhdistäminen vaikuttaa Sodiman asemaan siksi, että se vaarantaa Sodiman mahdollisuuden päästä ratkaisuun riidassa PSA:n kanssa, koska väite edellyttää joka tapauksessa sitä, että on olemassa päätös, joka koskee Sodiman asian yhdistämistä muiden kanteluiden kanssa.

69 Sodiman toisen valitusperusteen toinen osa on siten selvästi jätettävä tutkimatta.

70 Toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Kolmas valitusperuste

71 Kolmannessa valitusperusteessaan Sodima väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt "ilmeisen tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevan arviointivirheen" katsoessaan, että vahingonkorvauskanne asiassa T-190/95 on jätettävä tutkimatta.

72 Tässä yhteydessä Sodima kohdistaa komissioon moitteita sen vuoksi, että tämä on käsitellyt sen valitusta viivytellen huolimatta siitä, että kilpailuasioista vastaava komission jäsen oli myöntänyt 28.6.1995 päivätyssä kirjeessään yhteisön edun vaativan asian nopeaa käsittelyä. Se, että komissio kieltäytyi antamasta Sodimalle kaikkia asiakirjoja, osoitti asiakirjojen hallinnoinnin epäavoimuuden, ja tämä komission laiminlyönti on Sodiman mukaan aiheuttanut sille vahinkoa viivästyttäessään Ranskan tuomioistuimissa PSA:ta vastaan käynnistettyä oikeudenkäyntiä, joka koski PSA:n velvoittamista maksamaan 14 miljoonan Ranskan frangin suuruiset velat. Tämän vahingon voidaan arvioida vastaavan korkojen määrää tuolle 14 miljoonan frangin summalle 10 prosentin korkotasolla eli 200 000 euroksi vuodessa vaatimuskirjeestä lukien.

73 Samoista syistä kuin tämän määräyksen 36, 38 ja 47—49 kohdassa ilmaistaan, Sodiman kolmas valitusperuste on selvästi jätettävä tutkimatta sikäli kuin se perustuu ilmeiseen tosiseikkoja koskevaan arviointivirheeseen, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tehnyt valituksenalaisessa tuomiossa.

74 Siltä osin kuin tämä valitusperuste perustuu oletettuun "ilmeiseen oikeudellisia seikkoja koskevaan arviointivirheeseen", on todettava, ettei Sodima ole esittänyt vähäisintäkään perustetta osoittaakseen, että valituksenalaisella tuomiolla rikottiin yhteisön oikeutta, kun siinä jätettiin tutkimatta vahingonkorvauskanne

asiassa T-190/95. Sodima nimittäin pelkästään toistaa lähes sanatarkasti valituksensa 74—79 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostamansa kanteen kohdat 29—34.

75 Tältä osin on korostettava erityisesti sitä, että Sodiman ensimmäisessä valitusperusteessaan esittämien väitteiden tarkoituksena on osoittaa, että komission menettely aiheutti Sodimalle vahinkoa, joka oli omiaan synnyttämään sopimukseen perustumattoman vastuun yhteisölle.

76 Nämä väitteet koskevat siten yksinomaan asiakysymystä, kun taas ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiossa jätettiin Sodiman vaingonkorvausvaatimukset tutkimatta.

77 Tämä valitusperusteen osa on näin ollen tosiasiassa pelkkä vaatimus ensimmäisessä oikeusasteessa vireillä olleen kanteen tutkimisesta uudelleen.

78 Kuten tämän määräyksen 38 ja 39 kohdasta jo ilmenee, yhteisöjen tuomioistuin on toimivaltainen tutkimaan ainoastaan sen, onko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antanut ratkaisunsa jonkin oikeussäännön vastaisesti, eikä se voi tutkia uudelleen asiakysymystä.

79 Edellä todetusta seuraa, että kolmas valitusperuste on kokonaisuudessaan jätettävä tutkimatta.

Neljäs valitusperuste

80 Neljännessä valitusperusteessaan Sodima kohdistaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen moitteita sen vuoksi, että tämä on "arvioinut tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja väärin" tyytyessään toteamaan, että laiminlyöntikanne asiassa T-45/96 jää vaille kohdetta sen johdosta, että komission lopullisessa päätöksessä 5.1.1999 hylättiin Sodiman kantelu.

81 Vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella olisi oikeus katsoa, että laiminlyönti lakkasi tuolla hetkellä, sen olisi kuitenkin Sodiman mukaan pitänyt todeta komission laiminlyönti ajalta ennen lopullisen päätöksen tekemistä, sillä muuten se olisi kannustanut asianomaisen toimielimen lainvastaista toimintaa. Lisäksi laiminlyönnin toteaminen olisi todistanut sellaisen virheen olemassaolon, joka synnyttää korvaukseen oikeuttavaa vahinkoa.

82 Samoista syistä kuin tämän määräyksen 36, 38 ja 47—49 sekä 73 kohdassa ilmaistaan, Sodiman tämä valitusperuste on selvästi jätettävä tutkimatta, koska siinä väitetään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioineen tosiseikkoja väärin.

83 Siltä osin kuin tämä valitusperuste perustuu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oletettuun "ilmeiseen oikeudellisia seikkoja koskevaan arviointivirheeseen", on huomattava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 175 artiklan mukainen oikeussuojatie perustuu siihen ajatukseen, että toimielimen lainvastainen, kyseenalaiseksi asetettu toimimattomuus voidaan saattaa yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi, jotta tämä toteaa, että toimimatta jättäminen on perustamissopimuksen vastaista, kun asianomainen toimielin ei ole korjannut tätä puutetta. Tämän toteamisen vaikutuksena on EY:n perustamissopimuksen 176 artiklan (josta on tullut EY 233 artikla) mukaan, että vastaajana olevan toimielimen on ryhdyttävä niihin toimiin, joita yhteisöjen tuomioistuimen tuomion täytäntöönpano käsittää, sanotun kuitenkaan rajoittamatta sopimukseen perustumattoman vahingon korvaamista koskevia kanteita saman toteamuksen johdosta. Siinä tapauksessa, että se toimi, jonka laiminlyönti on riidan kohteena, on suoritettu kanteen nos-

tamisen jälkeen mutta ennen tuomion julistamista, yhteisöjen tuomioistuimen toteamus alkuperäisen toimimattomuuden lainvastaisuudesta ei voi johtaa enää perustamissopimuksen 176 artiklassa tarkoitettuihin seurauksiin. Tästä seuraa, että tällaisessa tapauksessa — aivan kuten siinäkin tilanteessa, jossa vastaajana oleva toimielin reagoi toimimiskehotukseen kahden kuukauden määräajassa — kanne on jäänyt vaille kohdetta, jolloin ei ole enää tarpeen antaa asiassa ratkaisua. Se seikka, että tämä toimielimen kannanotto ei tyydytä kantajaa, on tältä osin yhdentekevää, koska perustamissopimuksen 175 artiklassa tarkoitetaan laiminlyönnillä sitä, että pidättäydytään ratkaisun tai kannanoton antamisesta, eikä sitä, että annetaan toisenlainen toimi kuin kyseinen osapuoli on halunnut tai katsonut tarpeelliseksi (ks. mm. asia 377/87, parlamentti v. neuvosto, tuomio 12.7.1988, Kok. 1988, s. 4017, 9 ja 10 kohta; asia 383/87, komissio v. neuvosto, tuomio 12.7.1988, Kok. 1988, s. 4051, 9 ja 10 kohta ja yhdistetyt asiat C-15/91 ja C-108/91, Buckl ym. v. komissio, tuomio 24.11.1992, Kok. 1992, s. I-6061, 14—17 kohta).

84 Tässä tapauksessa esillä olevan tilanteen osalta puolestaan seuraa niin ikään yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä, että asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan edellytykset täyttävä komission kirje asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti jätetyn kantelun tekijälle on perustamissopimuksen 175 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu kannanotto, joka on omiaan saattamaan päätökseen komission toimimattomuuden ja viemään Sodiman laiminlyöntikanteelta kohteen (ks. mm. asia 125/78, Gema v. komissio, tuomio 18.10.1979, Kok. 1979, s. 3173, 21 kohta; Kok. Ep. IV, s. 633 ja asia C-282/95 P, Guérin automobiles v. komissio, tuomio 18.3.1997, Kok. 1997, s. I-1503, 30 ja 31 kohta).

85 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että laiminlyöntikanne asiassa T-45/96 oli jäänyt vaille kohdetta, koska ensinnäkin komissio oli osoittanut Sodimalle 27.1.1997 asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisen ilmoituksen, ja koska toiseksi kyseinen toimielin oli tehnyt 5.1.1999 lopullisen päätöksen, jolla hylättiin Sodiman kantelu.

86 Neljäs valitusperuste on siten osaksi jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, ja osaksi hylättävä selvästi perusteettomana.

Viides kanneperuste

87 Viidennessä kanneperusteessaan Sodima katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti väärin perustein tutkimatta sen kumoamis- ja vahingonkorvauskanteen asiassa T-45/96.

88 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin Sodiman mukaan tyytyi perustelemaan päätöksensä näiltä osin pelkällä viittauksella syihin, jotka se oli esittänyt asiassa T-190/95, Sodima viittaa niihin perusteisiin ja väitteisiin, jotka se on tältä osin esittänyt käsiteltävänä olevassa valitusasiassa.

89 Tältä osin on riittävää todeta, että tyytyessään viittaamaan vain väitteisiin, jotka se on esittänyt valituksenalaisella tuomiolla asiassa T-190/95 tehtyä kumoamis- ja vahingonkorvauskanteen tutkimatta jättämistä vastaan, Sodima vetoaa samoihin perusteisiin kuin käsiteltävänä olevan valitusasian toisen ja kolmannen valitusperusteen tueksi on esitetty (ks. tämän määräyksen 55—57, 62—64, 71 ja 72 kohta).

90 Tämän seurauksena Sodiman viides valitusperuste voidaan vain hylätä niistä samoista syistä, jotka ovat saaneet yhteisöjen tuomioistuimen hylkäämään Sodiman toisen ja kolmannen valitusperusteen (ks. tämän määräyksen 58—61, 65—70 ja 73—79 kohta).

Kuudes kanneperuste

91 Kuudennessa kanneperusteessaan Sodima tyytyy vain esittämään, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei velvoittanut komissiota korvaamaan oikeudenkäyntikuluja, kyseessä on "tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskeva arviointivirhe".

92 Tältä osin on ensinnäkin todettava, että tämä valitusperuste on selvästi jätettävä tutkimatta, koska siinä väitetään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen ilmeisen virheen tosiseikkojen arvioinnissa (ks. tämän määräyksen 36, 38, 47—49, 73 ja 82 kohta).

93 Toiseksi on riittävää todeta, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan siinä tapauksessa, että kaikki muut kantajan esittämät valitusperusteet on hylätty, oikeudenkäyntikuluja koskevan päätöksen väitettyyn lainvastaisuuteen nojautuva peruste on jätettävä tutkimatta EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan toisen alakohdan nojalla, jonka mukaan valitus voi koskea vain kulujen suoritusvelvollisuutta ja määrää (ks. mm. asia C-396/93 P, Henrichs v. komissio, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. I-2611, 66 kohta ja asia C-140/96 P, Dimitriadis v. tilintarkastustuomioistuin, määräys 16.10.1997, Kok. 1997, s. I-5635, 56 kohta).

94 Näin ollen Sodiman kuudes valitusperuste on selvästi jätettävä kokonaisuudessaan tutkimatta.

95 Kaikesta edellä todetusta seuraa, että Sodiman valitusperusteet on osaksi jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, ja osaksi hylättävä selvästi perusteettomana.

96 Sodiman valitus on tämän vuoksi työjärjestyksen 119 artiklan nojalla hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

97 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan — jota sovelletaan 118 artiklan nojalla valitusasiassa — mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Komissio on vaatinut Sodiman velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska Sodima on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut tässä oikeusasteessa.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Société de distribution mécanique et d'automobiles SA (Sodima) velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut tässä oikeusasteessa.**

Annettiin Luxemburgissa 13 päivänä joulukuuta 2000.

R. Grass — kirjaaja

V. Skouris — toisen jaoston puheenjohtaja